

DPOH

www.dpoh.sk

V koprodukcii s liveART s. r. o.

JEKYLL & HYDE

Robert Louis Stevenson

Lucia Mihálová

ROBERT LOUIS STEVENSON
LUCIA MIHÁLOVÁ

JEKYLL & HYDE

Tretia premiéra
otváracej sezóny Divadla Pavla Országha Hviezdoslava

Hrá: Marek Koleno

Dramatizácia, réžia a výtvarný koncept: Lucia Mihálová

Dramaturgia: Tereza Hladká

Hudba: Marek Koleno

Inšpicientka: Alena Gogálová

Javisková technika pod vedením Richarda Čižmára

Svetlá: Jakub Oslík, Marek Štuller

Zvuk: Oleg Gál, Richard Čižmár

Stavba: Dávid Vont, Jozef Grohol', Peter Gajdoš, Jaroslav Zeman

Rekvizity: Michal Šulík

Garderóba: Mária Bartalová

Premiéra: 22. 4. 2023

Inscenácia vznikla v koprodukcii s liveART s. r. o.

**MAN
IS
NOT
TRULY
ONE
BUT
TRULY
TWO**

Vždy som tušil, že človek nie je len jeden. Má iba jedno telo, ale v ňom sa skrývajú dve rozdielne entity. Dve osobnosti, ktoré sú v neustálom spore, protirečia si, súperia spolu, je medzi nimi permanentné napätie.

HENRY JEKYLL
(*Jekyll & Hyde*, 2023)

Jedna osobnosť, dve identity. Známy príbeh. Jekyll a Hyde. Dobro a zlo. Ráco a emócia. Metafora rozdelenej spoločnosti. Identity, ktoré nie sú fluidné a navzájom sa dopĺňajúce. Sú opozitné, vyhranené a vychýlené. Vo svojej celistvosti tvoria obraz nielen postmoderného sveta, ale sveta od počiatku, v ktorom odnepamäti máme prirodzenú potrebu hľadať vysvetlenia pre javy, ktoré nás presahujú. Preto snaha vysvetliť nepochopiteľné a ničím nevyvolané zlo je obranou každého človeka, snažiaceho sa zachovať si elementárnu integritu. Často pre esenciálne zlo hľadáme dôvody jeho vzniku, príčiny jeho šírenia, demonizujeme ho. Tým sa stáva silnejším. Alebo máme tendencie ho obhajovať. Ľudí, ktorí ho používajú ako nástroj na presadenie svojich záujmov, aktívne ho šíria a konajú pod jeho vplyvom (nie mysticky, ale utilitárne). Legitimizujeme to vysvetleniami o nutnej obrane, vynútených okolnostiach a príčinách, ktoré ich mohli spôsobiť. Obhajujeme vojnu, domáce násilie, znásilnenia i genocídy. Prehlbujeme nenávisť voči inakosti. Stavíme ploty, vyskakujeme na barikády vlastných táborov, tvrdo hájime naše rigidné postoje. Nepočúvame argumenty, fakty, rezignujeme na pravdu. Veď tá nikdy nie je len jedna. Každý z nás vlastní nejakú. Nezhodneme sa už ani na faktoch a prehlbujeme zákopy postojov, názorov a pocitov. My sami často pomáhame zrodu monštra, ktoré poväčšine nebýva rozpoznateľné na prvý pohľad. Jeho desivá tvár býva skrytá. Tak ako je pán Hyde ukrytý v tele doktora Jekylla. Ich „podivný prípad“ je hororom nielen z minulosti.

Tento projekt je súčasťou iniciatívy DPOH poskytovať priestor nezriaďovanej kultúre a divadelným subjektom bez vlastnej scény. Koprodukcie sú snahou o spojenie, priestorom pre tvorbu a realizáciu minoritných žánrov na základe tematického prieniku s dramaturgickým smerovaním divadla.

VALERIA SCHULCZOVÁ
riaditeľka DPOH

Čo všetko je človek ochotný urobiť pre uznanie iných? Dokáže sa úplne zmeniť alebo sa iba prispôsobí a dobrovoľne vymaže zo svojho DNA vlastnú osobnosť? Ak niekto tak veľmi túži po akceptácii a pochopení, je ochotný aj niekoho zabiť? Žijeme v digitálnej dobe svoje vlastné životy? Sme skutočne sami sebou? Je obraz, ktorý o sebe vytvárame pred inými na sociálnych sieťach naozaj ten pravý a autentický? Sebahodnota a akceptácia sa nachádzajú veľmi ťažko, najmä keď túžba po prekonaní rôznych hraníc je silnejšia a tajomný priestor medzi dobrom a zlom je taký lákavý a lepkavý. Dokážeme ten bezhraničný priestor preskočiť, alebo sa necháme zabaliť do bahna sebaklamu? Vieme existovať sami so sebou? Kto je Jekyll a kto je Hyde? Kto z nich dvoch sa práve teraz pozerá do zrkadla? Mnoho otázok, slov a ruchov, no žiadna odpoveď. Alebo predsa len počuť v tichu osamelý hlas?

Vieme, že téma našej novej inscenácie nie je nová. No spracovanie inscenačného tímu je inovatívne a veľmi atraktívne. Vydali sme sa cestou monodrámy za sprievodu zvukov a ruchov, aby sme najmä mladým divákovi a diváčkam ponúkli nevšedný divadelný zážitok. Veríme, že náš *Jekyll & Hyde* ich osloví a nebudú hluchí, ale vnímaví najmä k sebe a svojmu okoliu, aby sa nemuseli utvrdzovať v názore, že byť slobodný je niekedy veľká „schíza“.

GEJZA DEZORZ

umelecký šéf DPOH

ROBERT LOUIS STEVENSON (1850 – 1894)

Škótsky spisovateľ mal krátko po tridsiatke, keď sa preslávil dobrodružným románom pre mládež, *Ostrov pokladov*. Napriek tomu ho však trápili finančné ťažkosti a zhoršujúce sa zdravie (narodil sa s veľmi slabými pľúcami). Už ako veľmi mladý zatúžil po spisovateľskej dráhe, no kvôli otcovi (staviteľovi majákov) vyštudoval právo, dokonca sa stal aj členom edinburskej advokátskej komory. Rozhodol sa však stať spisovateľom a príležitostne publikoval. Napriek tomu, že bol neustále chorľavý, jeho život bol pomerne dobrodružný a často ho stál veľa síl. Keď sa po dlhých peripetiách oženil s o desať rokov staršou rozvedenou Američankou Fanny Van de Grift Osbornovou, zodpovednosť za novú rodinu ho vyburcovala k rozhodnutiu napísať úspešný román, ktorý by ho dostal z finančných ťažkostí. Vydaniu hororovej novely *Čudný prípad Doktora Jekylla a Pána Hyde* (1886) predchádzal desivý sen – Stevenson mal nočnú moru o človeku, ktorý sa po požití elixíru z bieleho prášku premení na netvora. Hneď ráno sa pustil do písania a za tri dni novelu dokončil. S prvou verziou však nebol spokojný a ihneď ju spálil. Do týždňa napísal druhú, viac alegorickú verziu, a za niekoľkých týždňov sa kniha dostala do kníhkupectiev. Za pol roka sa len v Anglicku predalo 40 000 výtlačkov a Stevensona príbeh preslávil. Za utržené peniaze si postavil dom na ostrove Samoa v Tichom oceáne, kde ako štyridsaťštyriročný predčasne zomrel na krvácanie do mozgu. Novela o doktorovi Jekyllovi ho preslávila, no on ju napriek tomu nikdy nepovažoval za svoje najlepšie dielo a bol k sebe nesmierne kritický.

FOLEY ART

V anglosaskom jazykovom priestore sa termínom *foley* alebo *foley art* označuje tvorba ruchov v rozhlase či filme, čiže všetkých zvukov, ktoré boli dotvorené až dodatočne v postprodukcii, aby sa zvýšila ich zvuková kvalita. Pomenovanie vzniklo podľa priekopníka zvukárskej profesie, Američana Jacka Foleyho (1891 – 1967), ktorý vytvoril unikátnu metódu tvorby zvukových efektov počas živého premietania a vo veľkej miere sa zaslúžil o rozvoj zvukárskeho umenia. Tvorba ruchov sa využívala na začiatku 20. rokov dvadsiateho storočia aj v rozhlase, pri živom nahrávaní rozhlasových hier. Dnes sa profesia foley umelca alebo ruchára vo filmovom priemysle už trochu zmenila, keďže v súčasnosti je skôr tendencia zachytiť zvuky v čo najautentickejšej forme a priamo ich snímať na pláci. Dnes sa nechcené zvuky okolitého prostredia skôr odstraňujú. Klasická metóda foley však ešte celkom nevymizla, keďže nasnímané autentické zvuky často nie sú dostatočne presvedčivé. Tvorba klasických ruchov ako šuchot látky, rozbíjajúce sklo, imitácia vetra, dažďa, krokov či zvuk konských kopýt, sa naďalej vo filmovej či rozhlasovej tvorbe používajú.

Jekyll & Hyde je alegóriou dvoch stránok ľudskej duše. Stevensonove postavy sa často vnárajú do hlbín svojho vlastného vnútra, aby v ňom mohli objaviť dovtedy utajené stránky svojej osobnosti, svoje alter ego. V čase, v ktorom dielo vzniklo, Stevenson poukazuje aj na dualitu vtedajšej spoločnosti. Viktoriánske obdobie (za vlády kráľovnej Viktórie 1837 – 1901) bolo charakteristické striktným rozdeľovaním medzi dobrom a zlom. To dobré v človeku, prospešné pre rozvoj spoločnosti, bolo nutné očistiť od všetkého zlého a špinavého, čo jej škodí. V spoločenských kruhoch bola nadovšetko dôležitá reputácia, zdržanlivosť či morálka. Mnoho ľudí tak v skutočnosti žilo dvojaký život. Ľudia mali strach porušiť dokonalosť, vychýliť sa zo spoločenských noriem. Henry Jekyll zosobňuje ideál viktoriánskeho gentlemana, akých si daná éra idealizovala, a zároveň v ňom možno badať záblesky vtedajšej fascinácie všetkým nadprirodzeným, záhadným, ešte nedotknutým. Jekyll opúšťa tradičnú vedu a čoraz hlbšie sa ponára do útrob svojho laboratória, svojej vlastnej duše, aby v nej našiel aj nespútaného pána Hyde, svoju temnú stránku. Snaha o dokonalosť a strach z vlastnej temnoty nie sú témou, ktorá zapadla prachom v hmlách viktoriánskeho Londýna. Koľkokrát ste sa zamysleli nad tým, či je obraz o nejakom človeku skutočný?

Všetci sme určitým spôsobom Henrym Jekyllom. Snažíme sa vyhovieť očakávaniam druhých a niekedy pri tom zabudneme, kde sa začínajú a končia hranice nášho vlastného JA. Často naše negatívne pocity potláčame v domnienke, že k nám nepatria a nie sú nám dovolené. Môže sa nám však stať, že sa roztrieštíme ako krehká skúmavka v laboratóriu. Celkom sa rozplynieme a zmizneme v pare ako chemický prvok. Sme k sebe krutí, lebo názory iných hodnotíme omnoho vyššie, ako seba samých. Snažíme sa o dokonalosť, ktorá neexistuje. Ukazujeme sa v lepšom svetle, lebo sa bojíme odhaliť našu skutočnú podstatu. Jednou z najväčších výziev ľudskej existencie je totiž prijať seba samého.

TEREZA HLADKÁ

dramaturgička inscenácie

ROZHOVOR S LUCIOU MIHÁLOVOU,

AUTORKOU DRAMATIZÁCIE A REŽISÉRKOU INSCENÁCIE

V inscenácii Jekyll & Hyde úzko spolupracujete s hercom a hudobníkom Marekom Kolenom. Je to vaša prvá spolupráca, alebo máte za sebou dlhšiu cestu?

S Marekom sa poznáme od štúdia na VŠMU. Hoci som študovala dramaturgiu, v bakalárskom ročníku sme dostali od nášho pedagóga Romana Poláka povinný režijný výstup. Režirovala som Strindbergovu jednoaktovku *Pelikán* (2014). Hral tam Marek spolu s Monikou Potokárovou, Dominikou Žiaranovou a Adamom Jančinom. Všetci štyria mi vtedy pomohli zbaviť sa obavy, že na réžiu nemám gény. Aj keď som sa našla skôr v práci dramaturga, baví ma režírovať, keď mám okolo seba správnych ľudí. Keď môžeme tvoriť tímovo. To je aj prípad tejto inscenácie. Celý čas sme tvorili spoločne. Pravdaže, nakoniec som vždy mala „právo veta“ ja, ale najdôležitejší bol dialóg, ktorý tomu predchádzal.

Prečo si sa rozhodla adaptovať práve Čudný prípad Doktora Jekylla a pána Hydeu od R. L. Stevensona?

Skúsím začať pekne od začiatku. Marek chcel spraviť monodrámu pre stredoškolákov založenú na zvukoch a ruchoch (foley art). Ja som chcela napísať horor. Chvíľu sme sa zapodievali Alfredom Hitchcockom. Prišla korona. A zrazu sme mali čas všetko premyslieť. Najmä, akú tému chceme školákovi priniesť. Preto vyhral Stevenson a jeho fenomenálna metafora človeka s dvoma protikladnými identitami.

Dá sa aj klasika urobiť inak a nanovo?

Každé dielo, ktoré prežilo čas svojho vzniku, naskladuje otázky, ktoré nestarnú a zrejme pramenia odniekiaľ z koreňov ľudstva. Teda, obsah je nemenný, ale občas treba ozvláštniť, lepšie povedané, vynoviť formu. Klasika znesie všetko, aj nové formy, pokiaľ je obsah zachovaný citlivo.

Tvoja inscenácia sa od ostatných adaptácií líši tým, že je to monodráma. To je celkom odvážne rozhodnutie.

Keby som nerobila Doktora Jekylla ako monodrámu, neviem, či by ma to bavilo písať. Bol to jednoducho vzrušujúci nápad. Keď sa povie doktor Jekyll a pán Hyde, každý si predstaví dvoch protikladných ľudí. Mne sa na tom páčil práve zápas človeka ako jednotlivca, ktorý si musí poradiť so svojimi démonmi.

Okrem toho, že si režisérkou, si aj autorkou dramatizácie Stevensonovej novely. Čo bolo pre Teba najväčšou výzvou?

Najväčšou výzvou bolo objaviť takzvaný dramatický nerv. Dajme si ruku na srdce a povedzme si, čo vieme o Stevensonovej novele, okrem toho, že Jekyll a Hyde sú jedna osoba, ktorá sa mení na základe nejakého elixíru? Samotná novela sa odohráva očami advokáta Uttersona, zakríknutého chlapíka, ktorý sa snaží zistiť, kto je záhadný pán Hyde, čo má zdediť celý majetok doktora Jekylla. V podstate všetko zaujímavé a napínavé sa dozvieme z listu, ktorý sa nájde po smrti doktora Jekylla v jeho laboratóriu. Odrazila som sa od patovej situácie – prinútiť doktora Jekylla napísať list, respektíve, jeho svedectvo. Jekyll je teda aj v našej inscenácii krátko pred smrťou, teda každú chvíľu sa už nadobro

zmení na Hydea. Využila som okolnosť, spomenutú v novele len tak ledabolo. Jekyll trpí výpadkami pamäte. A zrazu som získala motiváciu na to, aby mohol Jekyll rekonštruovať, zaznamenávať svoj príbeh. Potrebuje mať totiž pre vlastné potreby svedectvo o tom, kto vlastne je, ako sa tam dostal...

Kedy sa zrodil nápad do inscenácie zakomponovať princíp foley art, teda vytváranie ruchov a zvukov naživo?

S nápadom robiť foley prišiel Marek, ale rýchlo som si k tomu našla cestu aj ja. Podobné projekty mám za sebou v Divadle Jána Palárika v Trnave, kde zvykneme robiť nahrávanie rozhlasových hier naživo pred divákmi. Baví ma experimentovať s audiom. Hoci sa väčšinou hovorí o tejto dobe ako o vizuálnej, mňa zaujala tá auditívna rovina. Mám pocit, že je to cesta, akou dokážeme lepšie udržať pozornosť a vnímať informácie. Preto sa veľkej pozornosti tešia podcasty, audioknihy, ale povedzme aj „hlasovky“.

Jekyll je v novele starý muž, Hyde je oveľa mladší. Kto je Henry Jekyll v podaní Mareka Kolena?

Áno, pôvodný konflikt v novele má v sebe ešte iný rozmer, ktorý sme nemali v pláne rozvíjať, lebo som nechcela, aby Marek hral starca. To, že má biele vlasy, má skôr vyjadrovať, že ho karanténa v pivnici úplne vysílila, aj premeny na Hydea ho stále viac vyciciavajú a oberajú o zdravý rozum. Naša interpretácia Jekylla súvisí s témou, ktorou sa zaoberáme. Jekyll podlieha svojej závislosti od Hydea. Má veľmi zásadnú črtu, ktorá je spoločná u ľudí náchylných mať nedostatok úcty k sebe. Náš Jekyll je človek s nezdravým sebavedomím, človek, ktorý sa neustále snaží dosiahnuť uznanie okolia. No spôsob, akým to robí, je pre jeho okolie zničujúci. Jekyll v podstate zničil každého, kto mu bol blízky. V tom pre mňa spočíva najväčšia tragédia závislých ľudí. K svojmu najbližšiemu okoliu sú absolútne deštruktívni. Spamätajú sa častokrát až vtedy, keď zostanú celkom sami. Ale koľkí z nich potom majú silu pozviechať sa? V tej samote? Samota je znesiteľná len vtedy, keď má človek dobrý vzťah sám so sebou. A to je ďalšia veľká téma, ktorej sa dotýka náš Henry Jekyll.

Od čoho je teda závislý Henry Jekyll?

Boj so závislosťou celkovo vnímam ako boj s pokušením. Keď hovoríme o závislosti a odolávaní pokušeniu, nehovoríme len o omamných látkach, ale aj o toxických vzťahoch a falošných identitách v online priestore. Všetko má spoločného menovateľa, a tým je človek, ktorý si nedokáže nájsť vo svete svojej miesto, blúdi, hľadá, a nakoniec robí všetko pre to, aby nemusel čeliť realite. Doktor Jekyll sa nestal závislým len od nejakého podivného elixíru, ale najmä od toho, že mohol byť niekým iným – pánom Hydeom. Inscenáciu sme vytvorili pre mladých ľudí, lebo tí častokrát prechádzajú podobnými pocitmi a dostávajú sa do rôznych pokušení. Veríme, že majú viac pevnej vôle ako doktor Jekyll.

Máme v sebe každý svojho Hydea?

Hyde je podľa novely fyzická podoba našich temných stránok, teda všetkého potláčaného. Veľakrát som počas písania rozmýšľala, ako by vyzeral môj Hyde, keby nabral fyzickú podobu, respektíve Heidi (smiech). To si nechám radšej pre seba. Bolo to celkom oslobodzujúce, nahliadnuť do seba a priznať si existenciu nejakých tých besov. Zrejme každého stojí obdivuhodné úsilie držať ich pod kontrolou, na druhej strane, je prirodzené občas tú kontrolu stratiť. Aj to si niekedy treba povedať. A ísť ďalej.

ROZHOVOR S MAREKOM KOLENOM,

HERCOM A AUTOROM HUDBY

Od prvej myšlienky adaptovať Stevensonovu novelu uplynulo už veľa času. Čo ti táto dlhá cesta priniesla?

Myšlienka na spoluprácu vznikla niekedy v lete 2019. Lucia neskôr prišla s myšlienkou inscenovať Jekylla a Hyde a ja som súhlasil. Pôvodne sme chceli s projektom chodiť po slovenských školách, bolo to vymyslené ako taká mobilná inscenácia, bez divadelného svetla a tmy. Pôvodne sme chceli urobiť niečo na pomedzí scénického čítania a rozhlasovej hry, už tam malo byť foley, ja sám som mal hrať niekoľko postáv, mal som meniť hlasy. Keď sme sa neskôr dohodli s DPOH, začali sme premýšľať nad divadelnou magiou, už sme sa nemohli uspokojiť len s jednoduchým mobilným setom, ktorý by fungoval v školskej triede. Veľa postáv sa vyškrtlo oproti originálu aj pôvodnej úprave, celkovo forma sa zmenila, aby to bolo divadelnejšie. Verzií bolo odvtedy naozaj mnoho, niektoré veci sa ešte pridali, niektoré ubudli, myslím si však, že téma je bohatá – jednoduchá a zároveň nesmierne zložitá. Celoživotné pokúšenie a výzva byť dobrým človekom je samozrejme vec a zároveň tá najťažšia na svete, každý má to pokúšenie svoje, špecifické, každého trápi niečo iné. A nie je to len závislosť, môžu to byť aj rôzne menšie slabosti, poklesky, keď to v sebe necháme vyhnúť a nedáme si na to pozor, môže to skončiť nejakým našim malým osobným „Hydeom“.

Si Henrym Jekyllom aj Edwardom Hydeom. Čo pre Teba znamenajú? Sú vôbec dvaja, alebo ich vnímaš ako jednu bytosť?

Jekyll s Hydeom tvoria jeden celok, jednu bytosť. Hyde je naša obrátená stránka, všetky temnoty, slabosti, poklesky, výzvy, ktorým čelíme každý deň, ale zároveň sú súčasťou každého človeka a môžu práve slúžiť aj na dobré, lebo vytvárajú pulz v živote, „drive“, nejaký opačný pól, a udržiavajú nás v strehu. Aby sme sa v živote nenudili. Keby bolo všetko úžasné, to by nás tiež nebavilo a bolo by to stereotypné a jednotvárne. To ohrozenie pokúšením občas treba, aby sme sa nestali pyšnými a aby sme mali na čom pracovať. Ako sa zlato čistí v ohni a ako sa diamant brúsi iným diamantom, najtvrdším materiálom na svete, a musí ho to „bolieť“, tak nás bolí aj Hyde počas nášho života. A je len na nás, či z toho bude diamant a čisté zlato, alebo budeme leniví a vykašleme sa na to a budeme iba priemer. V horšom prípade zostaneme niečím špinavým a zlým.

Si hercom, ale aj aktívnym a úspešným hudobníkom. V inscenácii tematicky vystupuješ v takejto dvojúlôhe, ako herec a ako hudobník. Vidiš v tom nejaký rozdiel?

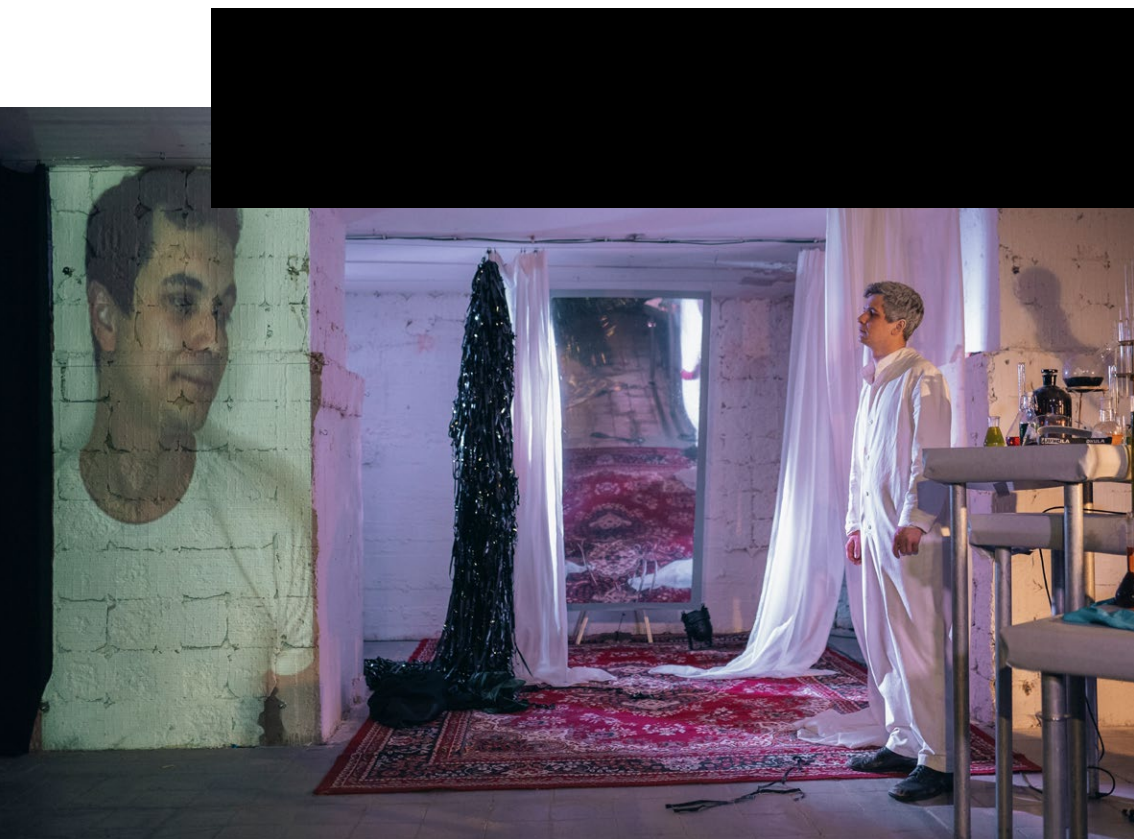
K inscenácii som tvoril hudbu, ktorá znie počas predstavenia, ale som aj koncertným hudobníkom, mám štúdio. Keď človek hrá v divadle naživo alebo hrá koncert, je to podobné, má divákov, je to „tu a teraz“, má trému a všetko, dobré aj zlé, je hneď vidieť. Keď robí niečo v štúdiu alebo postprodukčne, tak sa všetko dá upraviť, opraviť to, čo nevyjde. Oba umelecké smery ako také vyvolávajú nejakú atmosféru a emóciu a každá iným spôsobom pôsobí na rôzne vnemy a zmysly, tým sú odlišné, ale aj podobné. Som veľmi rád, že sa venujem viacerým umeleckým smerom.

Na javisku naživo tvoríš ruchy, robíš foley. Ako vnímaš tento prvok v inscenácii?

Foley som prvýkrát videl naživo na festivale v Prahe (ako prvák na VŠMU). Zachovalo to vo mne ryhu, ktorá sa mi znova vybavila, keď sme s Luckou začali premýšľať o našom projekte. Keď prišiel Jekyll & Hyde, už na začiatku sme si povedali, že by to bola dobrá forma pre predstavenie v školách – budem meniť hlasy, robiť ruchy a hudbu naživo. Vďaka foley sme v inscenácii k vizuálnej stránke vytvorili ešte iný druh divadelnej mágie. Snáď sa nám podarilo obe zložky prepojiť a vplývať na diváka iným smerom.

Ako sa ti tvorilo v menšom inscenačnom tandeme?

S Luckou sme na projekte pracovali veľmi dlho, neskôr si sa k nám pridala aj ty ako dramaturgička a zvyšok technického, organizačného a produkčného tímu v rámci DPOH. Práca v malom tíme je veľmi osobná, pružná a promptná, no zároveň si človek veľa vecí musí robiť sám. Výhoda spolupráce s divadlom je samozrejme zázemie, to je neuveriteľná pomoc. Aj keď sme nakoniec neurobili pôvodne plánované mobilné predstavenie, stále nemáme za sebou obrovský inscenačný tím. A tak sme si sami zháňali kostýmy, scénu, sám si robím zvuky, nahrávky, strih, má to svoje čaro. Ak budeme pokračovať v rovnakom či inom tandeme, táto skúsenosť nám dala novú perspektívu. Hodnotím to veľmi pozitívne a hlavne sa teším, že po skoro štyroch rokoch uzrie Jekyll & Hyde svetlo sveta.

ĎAKUJEME

 BRATISLAVA

DENNÍK

S I T A

WEBNOVINY

ROZHLAS A TELEVÍZIA
SLOVENSKA

● RÁDIO
● DEVÍN

● RÁDIO
● _FM

STARTITUP

CITYLIFE.SK
ČO SA DEJE V BRATISLAVE A OKOLÍ

Bratislavské
Noviny

in.ba

kvetinár

Bulletin zostavila: Tereza Hladká

Grafické spracovanie: Marián Strečka a Radim Blaho

Fotografia na obálke: Monika Mahútová

Fotografie z inscenácie: Katarína Bubeníková

Jazyková redakcia: Irena Hanulová

Zdroje: www.wikipedia.org / www.poetryfoundation.org

DPOH

Divadlo Pavla Országha Hviezdoslava

